

Régről itt maradt erőleveskockából
főzök levest, és rejtett tartalékok után
kutatok a kamrában,
hogy ne kelljen kimenni a házból.
Aztán adok egy lehetőséget a véletlennek,
mert tudom, hogy nem fog közbelépni.

Valahogy mellékíze lett a kávénak is,
beleiszom, kiköpöm,
és közben a versre gondolok
(nem olvasod majd ezt sem, jól tudom),
a versre, amit erről a napról írok majd:
a nulladik napról egy elmaradt fesztivál előtt.

A SZÓFELSZEDŐ

Minek mennél egyetemre? Legyél inkább
í-r-ó-g-é-p-s-z-e-r-e-l-ő,
az jó kis szakma, biztos kereset –
mondta a nagybátyám, öt perccel az
írógép-dinoszauruszok kihalása előtt.
Nem lettem írógépszerelő, ahogy
ernyőjavító vagy szemfelszedő sem.
Helyette – hajléktalan a csikkeket –
elejtett szavakat szedegetek, szerelgetek.
Nem védenek az esőtől,
és nem élek meg belőlük,
viszont, ha szemfelszedésben nem is,
ha-ris-nya-szem-le-fut-ta-tás-ban
verhetetlen vagyok.

(Nem verhetetlen, hanem
élhetetlen vagy te, édes lányom,
tudtam én azt mindig, de hogy ennyire?! –
legyintene Matyi bátyám, ha élne.)